

Arrest

nr. 272 195 van 2 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Citadellestraat 167
7712 HERZEEUW (MOESKROEN)

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2018 België binnen met een paspoort en verzoekt op 21 januari 2019 om internationale bescherming. Verzoekster, die eveneens verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 6 juni 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 12 juni 2019 om internationale bescherming. Op 30 november 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1985 in Maracay, in de staat Aragua, waar u tot aan uw vertrek uit Venezuela bij uw moeder hebt gewoond.

Van 2006 tot 2010 studeerde u aan de militaire academie. Meteen daarna begon u als militair te werken in een administratieve functie. In 2013 werd u gepromoveerd tot eerste luitenant.

Op 9 december 2016 huwde u met Y. C. R. A. (...), een militair die als verpleegster werkte in een militair ziekenhuis.

De laatste jaren voor uw vertrek voelde u de politieke druk op het leger verhogen. Toen u werd gedwongen om als militair deel te nemen aan politieke manifestaties besloot u om in januari 2018 uw ontslag bij het leger in te dienen. Hoewel uw ontslag officieel werd goedgekeurd in augustus 2018 werd u gedwongen om als actieve reservist aan de slag te blijven en moest u wapentraining geven aan paramilitaire burgermilities, colectivo's genaamd. Omdat u dit niet langer wou doen besloot u om de oproepen die uw oversten via Whatsapp verstuurden, te negeren en verzoon u een excuus als ze een opdracht voor u hadden. Kort hierna ontving u Whatsappberichten waarin u van verraad werd beschuldigd. Ook ontving u enkele oproepen van de officier van personeelszaken, die u negeerde.

Op 31 augustus 2018 kwam het hoofd van de dienst personeelszaken, kapitein G. (...), bij u thuis langs om u te wijzen op uw plichten en hij vertelde u dat u in de problemen zou komen als u niet op de oproepen van het leger zou ingaan. U beloofde aan hem gehoorzaamheid.

Hierna besloot u echter om het land te verlaten. Op 28 november 2018 stak u legaal de grens over met Colombia, vanwaar u op 6 december 2018 via Parijs naar België vloog. U diende op 21 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Uw echtgenote Y. (...) verzocht in juli 2018 ook om haar ontslag uit het leger. Dit werd haar echter geweigerd. Omdat jullie de financiële middelen niet hadden voor een tweede vliegticket, bleef zij in Venezuela achter na uw vertrek naar Europa. In januari 2019 diende ze nogmaals een verzoek om ontslag in, wat haar in maart 2019 werd toegestaan. Op 5 juni 2019 vloog ze legaal vanuit Venezuela naar Spanje. Op 6 juni 2019 kwam ze in België aan, waar ze op 12 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ.

Jullie vrezden beiden in geval van terugkeer als landsverrader te worden opgepakt en vastgehouden in Venezuela omdat jullie verzaakt hebben aan jullie plichten als actieve reservist en het land hebben verlaten. Bovendien postte u een aantal kritische Facebookberichten ten aanzien van president Maduro en zijn regime. U vreest dat het regime u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela ook hiervoor zal straffen.

Ter staving van jullie verzoeken leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen; prints van WhatsApp-conversaties; een kopie van uw oproepgeschiedenis; kopies uit een aanwezigheidsschrift van militaire vergaderingen; drie prints van Facebookberichten gepost door G. N. (...); een kopie van een facebookpost van de migratiedienst SAIME; een kopie van een resolutie van het ministerie van defensie dd. 01.08.2018 waarin wordt gesteld dat G. L. N. O. (...) overgaat naar de actieve militaire reserve; diverse foto's; een kopie van de geboorteakte van Y. C. (...); een kopie van jullie huwelijksakte; een kopie van een verklaring beëindiging samenwoning; een schrijven van het ministerie van defensie dd. 31.01.2019 waarin wordt gesteld dat Y. C. R. A. (...) overgaat naar de actieve militaire reserve; een militaire kaart op naam van G. L. N. O. (...); een militaire kaart op naam van Y. C. R. A. (...); een kopie van het diploma van Y. (...); een getuigschrift van de militaire academie op naam van Y. (...); een militair bevel dd. 12.03.2019 waarin wordt gesteld dat Y. C. (...) op eigen verzoek overgaat naar de actieve militaire reserve; een aanwervingsbrief van het ministerie van defensie waarin wordt gesteld dat Y. C. R. A. (...) toetreedt tot het leger; twee internetartikels; een DVD met een filmpje waarin Y. (...) in militair uniform de problemen van het gezin uitlegt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U stelt dat u in Venezuela wordt vervolgd omdat u door het regime als landsverrader wordt beschouwd aangezien u uw plichten als actieve militaire reservist niet meer nakwam en u zich op sociale media kritisch uitliet over het Venezolaanse regime.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet geloofwaardig werd bevonden en u bijgevolg niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Ten eerste blijkt immers dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u uw ontslag indiende omdat u tegen het regime was en veel op facebook hebt gepost tegen het regime (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 15.03.2019, punt 3.5). Voor het CGVS verklaart u echter dat u zich pas na uw vertrek uit Venezuela vrijelijk kon uitdrukken en facebookposts publiceerde die kritisch waren ten aanzien van het Venezolaanse regime (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder CGVS) dd. 29.04.2019, p. 14). U verklaart ook dat de drie facebookposts die u neerlegt om uw online activisme te bewijzen, werden gepubliceerd op 28 november 2018, toen u net de grens met Colombia was overgestoken, en april 2019, toen u al in België was (zie CGVS, p. 9 en 10). Het gegeven dat u dergelijke incoherente verklaringen hebt afgelegd over de chronologie van de gebeurtenissen die tot uw vlucht uit Venezuela hebben geleid, doet ernstig twijfelen aan uw geloofwaardigheid.

Ook uw verklaringen voor het CGVS over het bezoek van kapitein G. (...) aan uw woning nadat u niet meer inging op uw militaire bevelen, zijn tegenstrijdig. Zo stelt u eerst dat u op 31 augustus 2018 vertrokken was en dat ze toen iemand stuurden om te controleren waarom u de oproepen niet beantwoordde (CGVS, p. 15). Gevraagd wie er toen thuis was, verwijst u naar uw moeder. Gevraagd hoe ze reageerde, stelt u dat ze ziek was en sliep en herhaalt u dat u al vertrokken was (ibid.). Vervolgens gevraagd hoe u dan weet dat er iemand is langs geweest om naar u te vragen, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u thuis was en dat u hem hebt onthaald en te woord gestaan (ibid.). Het gegeven dat u dergelijke flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw aanwezigheid bij dit incident, ondermijnt uw geloofwaardigheid wat dit incident betreft.

Bovendien is het opmerkelijk dat u dit incident waarbij kapitein G. (...) u kwam waarschuwen, voor de DVZ niet heeft vermeld (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 3.5). Zeker aangezien u voor het CGVS verklaart dat u naar aanleiding van dit bezoek hebt besloten om te vertrekken kan er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien de personeelsverantwoordelijke van het leger u werkelijk thuis was komen opzoeken om te vragen waarom u niet op hun bevelen bent ingegaan, u dit wel degelijk zou vermeld hebben toen men u bij de DVZ vroeg om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (zie CGVS, p. 15).

Naast deze tegenstrijdigheden en incoherenties bevat uw relaas een aantal vreemde elementen die uw geloofwaardigheid wat betreft uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten verder ondermijnen.

Zo legt u vreemde en ongeloofwaardige verklaringen af over uw werk als militair reservist. U stelt dat u na uw ontslag op vier verschillende data in augustus 2018 militaire training hebt gegeven aan colectivo's (zie CGVS, p. 7-8 en 11). U moest hen militair onderricht geven en gaf hen schietoefeningen (zie CGVS p. 8).

Het is echter vreemd dat het leger op 1 augustus 2018 uw ontslag aanvaardde maar u dan diezelfde maand meteen als reservist wilde inschakelen (zie CGVS, p. 5, 8). Er kan bovendien redelijkerwijze worden verondersteld dat het Venezolaanse leger voor een dergelijke delicate taak als het trainen van de paramilitaire colectivo's betrouwbaar personeel zou inschakelen, en geen militairen die, doordat ze zelf hun ontslag indienden, al duidelijk hebben aangegeven dat ze niet langer bij het Venezolaanse leger

betrokken willen zijn. Wat betreft de kopies van het uit schrift van militaire vergaderingen die u neerlegt om uw verklaringen in dit verband te staven, wordt opgemerkt dat er door het CGVS wordt getwijfeld aan de authenticiteit van het document. Ten eerste wordt opgemerkt dat het over een kopie gaat, die per definitie gemakkelijk manipuleerbaar is. Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat in het eerste stuk van de tekst de derde persoon wordt gebruikt om naar u te verwijzen maar dat er nadien naar de eerste persoon wordt overgeschakeld, alsof het door uzelf geschreven is. Het gegeven dat men in een officieel document binnen één en dezelfde paragraaf zomaar van persoonsvorm zou veranderen is vreemd en doet verder twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Bovendien is het vreemd dat in het document staat dat u nog aan het wachten was op een antwoord in verband met uw verzoek tot ontslag en dat de eerste tijdsaanduiding op het document van 6 augustus 2018 dateert, terwijl uit uw verklaringen en het door u neergelegde ontslagdocument blijkt dat uw ontslag vijf dagen voordien reeds werd goedgekeurd (zie CGVS, p. 5).

Wat er ook van zij, nergens blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u door het leger als reservist werd opgeroepen om colectivo's te trainen. In de kopie van het document uit het schrift staat er louter vermeld dat u elke maandag in militair uniform moest aanwezig zijn en u dat de eerste commandant elke dag per sms een statusupdate moest sturen. Het stuk vermeldt niets over het geven van gevechtstraining of enige andere taak. Ook uit de door u neergelegde WhatsApp-conversaties blijkt niet dat u als militaire reservist werd opgeroepen om gevechtstraining aan colectivo's te geven. In deze berichten staan immers louter verwijzingen naar een oproep om tweets te versturen. Bijgevolg wordt er geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u als reservist werd opgeroepen om militaire gevechtstraining te geven aan colectivo's.

Ook is het vreemd en ongeloofwaardig dat het Venezolaanse leger u via WhatsApp van insubordinatie beschuldigde (zie CGVS, p. 7). Indien men u werkelijk van insubordinatie wilde beschuldigen omdat u niet op berichten en uitnodigingen inging, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat het Venezolaanse leger u hiervan op meer officiële wijze op de hoogte zou stellen.

Daarnaast is het evenmin geloofwaardig dat na het bezoek van kapitein G. (...) aan uw huis, volgend op de beschuldiging van insubordinatie, niemand van de Venezolaanse autoriteiten er volgens uw moeder nog is langs geweest (CGVS, p. 15). U had bij zijn bezoek nochtans aan de kapitein beloofd te gehoorzamen en contact op te nemen met de commandant maar bleef hierna excuses verzinnen om te verzaken aan uw plichten en daagde niet meer op bij vergaderingen en opleidingen (zie CGVS, p. 8 en 15). Afgezien van het ene bezoek aan uw huis probeerden uw oversten u enkel via WhatsApp-oproepen, die u negeerde, of via berichten te contacteren (zie CGVS, p. 14). Uw echtgenote en u verklaren dat u na het bezoek van kapitein G. (...) naar het huis van uw meter bent verhuisd, op enkele meters van het huis van uw moeder (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS Y. C. R. A. (...) dd. 20.10.2020 (verder CGVS echtgenote), p. 15). Nog volgens haar zijn ze u niet meer komen zoeken daar of in het huis van uw moeder (ibid.). Indien u door het Venezolaanse leger werkelijk van verraad en insubordinatie werd beschuldigd, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat zij u ook op andere manieren zouden proberen te contacteren, zeker aangezien u zich nog tot eind november 2018 op enkele meters van uw vroegere woning bevond, in het huis van een familielid.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u Venezuela op 27 november 2018 legaal en zonder problemen hebt kunnen verlaten. Dit blijkt niet enkel uit uw verklaringen, maar ook uit de stempel op uw paspoort (zie CGVS, p. 10 en administratief dossier). Indien u in november 2018 werkelijk als actieve reservist werd vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat men u niet zomaar zou hebben laten vertrekken. Bovendien is het niet geloofwaardig dat ook uw echtgenote, die ook na uw vertrek actief bleef als militair, geen enkele hinder ondervond van het feit dat u als landsverrader door de Venezolaanse autoriteiten werd gezocht (zie CGVS, p. 4). Zo stelt u zelf tijdens uw persoonlijk onderhoud op 29 april 2019 dat men haar niet meer is komen opzoeken (zie CGVS, p. 14). Ook uw echtgenote zelf verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud voor het CGVS in het kader van haar verzoek om internationale bescherming dat er niemand is langsgekomen (zie CGVS echtgenote, p. 8). Nochtans bleef zij volgens haar verklaringen tot maart 2019 actief bij het leger en bleef ze ook na uw vertrek doordeweeks in het huis van uw meter wonen (zie CGVS echtgenote, p. 6 en 15). Zelfs al hadden jullie voor de schijn een echtscheidingsdocument laten opstellen door jullie advocaat, zoals jullie verklaren, dan nog kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat de Venezolaanse autoriteiten zich tot haar zouden hebben gewend om meer informatie over haar (ex-)man te weten te komen, indien zij werkelijk naar u op zoek waren. Officieel waren jullie immers nog steeds getrouwd (zie CGVS, p. 10 en 14 en zie CGVS echtgenote, p. 8). Het feit dat dit niet is gebeurd maar dat zij probleemloos kon blijven doorwerken als militair tot haar ontslag in maart 2019 werd goedgekeurd en zij vervolgens op 5 juni 2019 probleemloos

en zonder dat haar vragen werden gesteld vanuit Venezuela legaal het vliegtuig naar Spanje heeft kunnen nemen, hoewel zij stelt dat er op dat moment al een speciale toestemming nodig was voor ex-militairen om het land te verlaten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dat jullie door het Venezolaanse regime worden gevisieerd, laat staan vervolgd (zie CGVS, p. 11).

Waar uw echtgenote stelt dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela door het regime zouden worden gevisieerd als landsverraders omdat jullie als leden van de actieve reserve naar het buitenland zijn vertrokken (zie CGVS echtgenote, p. 12), dient ten eerste te worden benadrukt dat uit het bovenstaande is gebleken dat u noch uw echtgenote aannemelijk hebben gemaakt dat u of uw echtgenote na jullie ontslag uit het leger al zijn opgeroepen tot de actieve reserve. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat jullie op heden niet als deserteurs worden beschouwd door het Venezolaanse leger. Waar uw echtgenote verklaart dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela sowieso alsnog als reservist zullen worden opgeroepen om het regime te steunen en deel te nemen aan de conferenties en betogingen en dat jullie door de militaire rechtbank tot dertig jaar gevangenisstraf zullen worden veroordeeld als jullie dat niet doen, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat, hoewel dit zowel in 2014 als in 2020 als een mogelijkheid werd voorzien in de wet inzake de organisatie van de nationale strijdkrachten, er geen aanwijzingen zijn dat militairen uit de actieve reserve de afgelopen jaren zijn opgeroepen. Daarenboven blijkt uit deze informatie dat de Venezolaanse autoriteiten de wil noch de middelen hebben om het sterk gestegen aantal deserteurs op te sporen en te bestraffen. Het actieve opsporingsbeleid is gericht tegen prominente militairen of militairen die de autoriteiten schade kunnen toebrengen. Militairen uit lagere rangen en die geen bedreiging vormen, hebben minder te vrezen. Aangezien uw echtgenote een verpleegster was in een militair ziekenhuis en u als eerste luitenant een veeleer administratieve functie vervulde (CGVS, p. 5 en 6 en CGVS echtgenote, p. 4-6), kan bezwaarlijk gesteld worden dat jullie op basis van jullie rang actief zouden worden opgespoord. Bovendien blijkt dat het Venezolaanse regime jullie niet beschouwde als militairen die de autoriteiten schade kunnen toebrengen, aangezien jullie beiden ontslag hebben kunnen nemen- hoewel dit volgens de beschikbare informatie meestal wordt geweigerd, al zeker aan militairen die volgens het regime de principes van de Bolivariaanse republiek niet delen- en jullie probleemloos op legale wijze het land hebben kunnen verlaten. Er is dan ook geen enkele indicatie dat jullie in het onwaarschijnlijke scenario dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela als leden van de actieve militaire reserve zouden worden opgeroepen, door de Venezolaanse autoriteiten als deserteurs zouden worden vervolgd als jullie niet zouden ingaan op deze oproepen.

Voor wat betreft uw verklaringen dat u ook wegens uw online activisme door de Venezolaanse autoriteiten wordt vervolgd, dient vervolgens te worden opgemerkt dat u, hoewel u bij de DVZ en voor het CGVS aangeeft dat u regelmatig kritische posts op facebook hebt geplaatst, slechts drie facebookposts neerlegt om dit activisme te bewijzen tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 3.5 en zie CGVS, p. 7-13 en 14). Eén daarvan werd volgens uw verklaringen daags na uw vertrek uit Venezuela, op 28 november 2018, gepubliceerd en de twee andere in de maand april 2019, dus kort voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 29.04.2019 (zie CGVS, p. 9 en 10). Bovendien legt uw echtgenote in het kader van haar persoonlijk onderhoud voor het CGVS in oktober 2020 tegenstrijdige verklaringen af over uw online activisme. Gevraagd wanneer u de laatste keer iets publiceerde op facebook, stelt zij eerst dat dit in april 2019 is gebeurd (zie CGVS echtgenote, p. 13). Hierna stelt ze echter dat dit op 29 juni 2020 gebeurde, zonder dat zij dit evenwel met enig bewijsstuk staakt (ibid.). Ze stelt dat de publicatie van april 2019 de laatste is die is opgevallen (ibid.). Zij kan echter geen overtuigende verklaring geven over waarom deze post dan zoveel meer opvallend was dan uw latere publicaties op facebook. Hierover verklaart zij louter dat deze post opviel omdat het de eerste keer was dat u na uw vertrek uit Venezuela iets vrij kon uiten, wat niet klopt met uw eigen verklaringen dat u daags na uw vertrek al een publicatie op facebook zette (zie CGVS echtgenote, p. 14 en zie CGVS, p. 10). Bovendien was u in april 2019 al ruim vier maanden weg uit Venezuela en was u al sinds begin december in België (zie CGVS, p. 13). Bovendien kon op het openbare gedeelte van uw facebookprofiel door het CGVS geen enkele publicatie worden aangetroffen. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u zich door uw online activisme op negatieve wijze in de kijker van de Venezolaanse autoriteiten hebt gewerkt. Dit blijkt overigens ook niet uit jullie eigen verklaringen. Gevraagd naar negatieve reacties als het gevolg van uw facebookpublicaties stelt u dat u oproepen heeft ontvangen op uw mobiele telefoon, maar dat u niet weet of het regime u daarvoor heeft willen bellen of om hun militaire reserven te aan te spreken (zie CGVS, p. 14). Wanneer aan uw echtgenote gevraagd wordt of zij of u ooit al in de problemen zijn gekomen door uw publicaties op facebook, antwoordt zij ontkennend en stelt zij dat jullie nog geen negatieve tegenspraak ontvingen wegens het feit dat u uw mening hebt geuit (zie CGVS echtgenote, p. 14). Er kan dus geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenote dat u wegens uw online

politiek activisme door het Venezolaanse regime wordt geïmagineerd. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit het bovenstaande blijkt dat u noch uw echtgenote een dergelijk profiel hebben. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat jullie beiden ontslag hebben kunnen nemen- hoewel dit volgens de beschikbare informatie meestal wordt geweigerd, al zeker aan militairen die volgens het regime de principes van de Bolivariaanse republiek niet delen- en jullie probleemloos op legale wijze het land hebben kunnen verlaten (zie supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel

risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landen/info/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Wat betreft de socio-economische omstandigheden van u en uw echtgenote dient te worden opgemerkt dat uit jullie beider verklaringen niet blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal terecht komen in een situatie van extreme armoede die noopt tot de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus. Zo halen jullie zelf jullie socio-economische situatie niet aan als reden waarom jullie uit Venezuela zijn gevlucht of waarom jullie niet naar het land terug kunnen (CGVS, p. 13 en 15 en CGVS echtgenote, p. 12 en 15). Bovendien verklaart uw echtgenote dat jullie, hoewel het financieel niet altijd evident was, nooit problemen hadden om jullie rekeningen te betalen (zie CGVS echtgenote, p. 7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de

toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Voor wat betreft jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen en het diploma, de geboortakte van Y. (...), jullie huwelijksakte en de akte waarin jullie samenwonen beëindigd wordt, dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel verband houden met jullie identiteit, nationaliteit, scholingsgraad en verwantschap, elementen die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Voor wat betreft jullie militaire kaarten, het document van de militaire academie op naam Y. (...) en haar aanwervingsbrief door het leger, haar ontslagbrief en de documenten van het leger waarin wordt gesteld dat u en uw echtgenote op jullie eigen verzoek worden opgenomen in de actieve militaire reserve, wordt opgemerkt dat ook de inhoud van deze documenten niet wordt betwist, namelijk dat jullie ex-militairen zijn wiens verzoek tot ontslag door de Venezolaanse autoriteiten werd goedgekeurd waarna jullie automatisch tot de actieve reserve zijn toegetreden, hetgeen niet meteen ter discussie staat in deze beslissing.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat om iets te wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de prints van WhatsApp-conversaties en de kopie van uw oproepgeschiedenis dient te worden benadrukt dat documenten enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf volstaan ze niet om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Verder dient in verband hiermee nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de namen van contactpersonen in WhatsApp door de telefoongebruiker zelf kunnen worden aangepast, waardoor de namen of rangen die in deze conversatie en oproepgeschiedenis voorkomen niet bewijzen dat deze oproepen werden gemaakt of deze berichten werden verstuurd door mensen die effectief deze namen en rangen hebben.

In verband met de neergelegde foto's dient te worden opgemerkt dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke precieze omstandigheden ze werden gemaakt. Er kan, met andere woorden, niet worden afgeleid of deze foto's voor dan wel na uw ontslag uit het leger werden gemaakt. Bijgevolg kunnen ze bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u na uw ontslag nog als actieve reservist hebt gediend.

Wat betreft de facebookprints die u neerlegt om uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten als gevolg van uw online politiek activisme te staven, dient opnieuw te worden gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf volstaan ze niet om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Daarenboven kan uit deze statusupdates enkel worden afgeleid dat u driemaal een dissidente post deelde, maar uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid dat u als gevolg van deze posts door het Venezolaanse regime wordt gevisieerd, laat staan vervolgd. Daarenboven dient, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, te worden benadrukt dat deze posts op heden niet meer zichtbaar zijn op uw openbare facebookprofiel en dat uit de neergelegde prints niet kan worden opgemaakt of ze daar ooit wel zichtbaar waren.

In verband met de door u neergelegde online artikels dient dan weer te worden opgemerkt dat aangezien uw naam of die van uw echtgenote hierin niet wordt vermeld, deze documenten bezwaarlijk kunnen worden gebruikt om uw persoonlijke problemen met de Venezolaanse autoriteiten te staven. Wat betreft de facebookpost van SAIME, waarin verklaard wordt dat militairen die het land wensen te verlaten daarvoor een toestemming nodig hebben, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven niet wordt betwist. Uit uw verklaringen en die van uw echtgenote blijkt overigens niet dat u of uw echtgenote ooit een dergelijke toestemming hebben aangevraagd, laat staan dat deze jullie werd geweigerd. Jullie hebben beiden op legale wijze en zonder een dergelijke toestemming en zonder enig probleem het land kunnen verlaten (zie supra). Bijgevolg kan ook dit stuk bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u en/of uw echtgenote door het Venezolaanse regime worden gevisieerd of vervolgd.

In verband met de DVD dient ten slotte te worden opgemerkt dat in deze informatiedrager louter een filmpje bevat waarin uw echtgenote Y. (...) zichzelf filmt, in militair uniform en terwijl ze haar militaire kaart ophoudt, terwijl ze een mondelinge verklaring aflegt over de problemen die u en zij in Venezuela hebben gehad. Aangezien dit filmpje dus louter gebaseerd is op haar eigen verklaringen, die nergens met objectieve gegevens worden gestaafd, zijn dit louter blote beweringen en kan dit stuk bijgevolg niet dienen

om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie beider verklaringen voor de Belgische asielinstanties te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1982 in Valencia, in de staat Carabobo, waar u woonde tot aan uw huwelijk met G. L. N. O. (...) op 9 december 2016. Hierna trok u bij uw man en schoonmoeder in op hun adres in Maracay, in de staat Aragua, waar u tot aan uw vertrek uit Venezuela hebt gewoond.

In 2006 diende u zich aan als vrijwilliger bij het Venezolaanse leger. In 2009 vatte u uw studies aan de militaire academie aan en volgde u eerst een eenjarige militaire basisopleiding en vervolgens een opleiding tot verpleegster, die u in 2014 afrondde. Voor, tijdens en na uw opleiding werkte u voor de medische afdeling van het leger. Uw echtgenoot was net als u een militair.

De laatste jaren voor uw vertrek voelden u en uw echtgenoot de politieke druk op het leger verhogen. Toen hij werd gedwongen om als militair deel te nemen aan politieke manifestaties besloot uw echtgenoot om in januari 2018 zijn ontslag bij het leger in te dienen. Hoewel zijn ontslag officieel werd goedgekeurd in augustus 2018 werd hij gedwongen om als actieve reservist aan de slag te blijven en moest hij wapentraining geven aan paramilitaire burgermilities, colectivo's genaamd. Omdat hij dat niet langer wou doen besloot hij om de oproepen die zijn oversten via Whatsapp verstuurden, te negeren en verzoon hij een excuus als ze een opdracht voor hem hadden. Kort hierna ontving hij Whatsappberichten waarin hij van verraad werd beschuldigd. Ook ontving hij enkele oproepen van de officier van personeelszaken, die hij negeerde.

Op 31 augustus 2018 kwam het hoofd van de dienst personeelszaken, kapitein G. (...), naar jullie huis om uw echtgenoot te wijzen op zijn plichten en hij vertelde uw echtgenoot dat hij in de problemen zou komen als hij niet op de oproepen van het leger zou ingaan. Uw echtgenoot beloofde aan hem gehoorzaamheid.

Hierna besloot uw echtgenoot echter om het land te verlaten. Op 28 november 2018 stak hij legaal de grens over met Colombia, vanwaar hij op 6 december 2018 via Parijs naar België vloog. Hij diende op 21 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

U verzocht in juli 2018 ook om uw ontslag uit het leger. Dit werd u toen echter geweigerd. Omdat jullie de financiële middelen niet hadden voor een tweede vliegticket, bleef u in Venezuela achter na het vertrek van uw echtgenoot naar Europa, waar u als militair actief bleef. In januari 2019 diende u nogmaals een verzoek om ontslag in bij het leger, wat u in maart 2019 werd toegestaan. Op 5 juni 2019 vloog u legaal vanuit Venezuela naar Spanje. Op 6 juni 2019 kwam u in België aan, waar u op 12 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ.

Jullie vrezen beiden in geval van terugkeer als landsverrader te worden opgepakt en vastgehouden in Venezuela omdat jullie verzaakt hebben aan jullie plichten als actieve reservist en het land hebben verlaten. Bovendien postte uw echtgenoot een aantal kritische Facebookberichten ten aanzien van president Maduro en zijn regime. U vreest dat het regime u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela ook hiervoor zal straffen.

Ter staving van jullie verzoeken leggen u en uw echtgenoot volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen; prints van WhatsApp-conversaties; een kopie van de oproepgeschiedenis van uw man; kopies uit een aanwezigheidsschrift van militaire vergaderingen; drie prints van Facebookberichten gepost door G. N. (...); een kopie van een facebookpost van de migratiedienst SAIME; een kopie van een resolutie van het ministerie van defensie dd. 01.08.2018 waarin

wordt gesteld dat G. L. N. O. (...) overgaat naar de actieve militaire reserve; diverse foto's; een kopie van de geboorteakte van Y. C. (...); een kopie van jullie huwelijksakte; een kopie van een verklaring beëindiging samenwonen; een schrijven van het ministerie van defensie dd. 31.01.2019 waarin wordt gesteld dat Y. C. R. A. (...) overgaat naar de actieve militaire reserve; een militaire kaart op naam van G. L. N. O. (...); een militaire kaart op naam van Y. C. R. A. (...); een kopie van het diploma van Y. (...); een getuigschrift van de militaire academie op naam van Y. (...); een militair bevel dd. 12.03.2019 waarin wordt gesteld dat Y. C. (...) op eigen verzoek overgaat naar de actieve militaire reserve; een aanwervingsbrief van het ministerie van defensie waarin gesteld wordt dat Y. C. R. A. (...) toetreedt tot het leger; twee internetartikels; een DVD met een filmpje waarin Y. (...) in militair uniform de problemen van het gezin uitlegt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, G. L. N. O. (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

(...)

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wegens het online activisme van uw echtgenoot of omdat jullie als lid van de actieve militaire reserve Venezuela hebben verlaten.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit het bovenstaande blijkt dat u noch uw echtgenote een dergelijk profiel hebben. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat jullie beiden ontslag hebben kunnen nemen- hoewel dit volgens de beschikbare informatie meestal wordt geweigerd, al zeker aan militairen die volgens het regime de principes van de Bolivariaanse republiek niet delen- en jullie probleemloos op legale wijze het land hebben kunnen verlaten (zie supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landen/info/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-

economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Wat betreft de socio-economische omstandigheden van u en uw echtgenoot dient te worden opgemerkt dat uit jullie beider verklaringen niet blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal terecht komen in een situatie van extreme armoede die noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo halen jullie zelf jullie socio-economische situatie niet aan als reden waarom jullie uit Venezuela zijn gevlucht of waarom jullie niet naar het land terug kunnen (CGVS, p. 12 en 15 en CGVS echtgenoot, p. 13 en 15). Bovendien verklaart u dat jullie, hoewel het financieel niet altijd evident was, nooit problemen hadden om jullie rekeningen te betalen (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en uw echtgenoot neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Voor wat betreft jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen en het diploma, uw geboortakte, jullie huwelijksakte en de akte waarin jullie samenwoonst beëindigd wordt, dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel verband houden met jullie identiteit, nationaliteit, scholingsgraad en verwantschap, elementen die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Voor wat betreft jullie militaire kaarten, het document van de militaire academie op uw naam en uw aanwervingsbrief door het leger, uw ontslagbrief en de documenten van het leger waarin wordt gesteld dat u en uw echtgenoot op jullie eigen verzoek worden opgenomen in de actieve militaire reserve, wordt opgemerkt dat ook de inhoud van deze documenten niet wordt betwist, namelijk dat jullie ex-militairen zijn wiens verzoek tot ontslag door de Venezolaanse autoriteiten werd goedgekeurd waarna jullie automatisch tot de actieve reserve zijn toegetreden, hetgeen niet meteen ter discussie staat in deze beslissing.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat om iets te wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de prints van WhatsApp-conversaties en de kopie van de oproepgeschiedenis van uw man dient te worden benadrukt dat documenten enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf volstaan ze niet om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen te herstellen. Verder dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de namen van contactpersonen in WhatsApp door de telefoongebruiker zelf kunnen worden aangepast, waardoor de namen of rangen die in deze conversatie en oproepgeschiedenis voorkomen niet bewijzen dat deze oproepen werden gemaakt of deze berichten werden verstuurd door mensen die effectief deze namen en rangen hebben.

In verband met de neergelegde foto's dient ten slotte te worden opgemerkt dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke precieze omstandigheden ze werden gemaakt. Er kan, met andere woorden, niet worden afgeleid of deze foto's voor dan wel na het ontslag van uw man uit het leger werden gemaakt. Bijgevolg kunnen ze bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat uw echtgenoot na zijn ontslag nog als actieve reservist heeft gediend.

Wat betreft de facebookprints van uw echtgenoot die u neerlegt om jullie problemen met de Venezolaanse autoriteiten als gevolg van zijn online politiek activisme te staven, dient opnieuw te worden gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf volstaan ze niet om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen te herstellen. Daarenboven kan uit deze statusupdates enkel worden afgeleid dat uw echtgenoot driemaal een dissidente post deelde, maar uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid dat u of uw echtgenoot als gevolg van deze posts door het Venezolaanse regime wordt geviséerd, laat staan vervolgd. Daarenboven dient, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, te worden benadrukt dat deze posts op heden niet meer zichtbaar zijn op het openbare facebookprofiel van uw man en dat uit de neergelegde prints niet kan worden opgemaakt of ze daar ooit wel zichtbaar waren.

In verband met de door u neergelegde online artikels dient dan weer te worden opgemerkt dat aangezien uw naam of die van uw echtgenoot hierin niet wordt vermeld, deze documenten bezwaarlijk kunnen worden gebruikt om uw persoonlijke problemen met de Venezolaanse autoriteiten te staven. Wat betreft de facebookpost van SAIME, waarin verklaard wordt dat militairen die het land wensen te verlaten daarvoor een toestemming nodig hebben, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven niet wordt betwist. Uit uw verklaringen en die van uw echtgenoot blijkt overigens niet dat u of uw echtgenoot ooit een dergelijke toestemming hebben aangevraagd, laat staan dat deze jullie werd geweigerd. Jullie hebben beiden op legale wijze en zonder een dergelijke toestemming en zonder enig probleem het land kunnen verlaten (zie supra). Bijgevolg kan ook dit stuk bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u en/of uw echtgenoot door het Venezolaanse regime worden geviséerd of vervolgd.

In verband met de DVD dient ten slotte te worden opgemerkt dat in deze informatiedrager louter een filmpje bevat waarin u uzelf filmt, in militair uniform en terwijl u uw militaire kaart ophoudt, terwijl u een mondelinge verklaring aflegt over de problemen die u en uw echtgenoot in Venezuela hebben gehad. Aangezien dit filmpje dus louter gebaseerd is op uw eigen verklaringen, die nergens met objectieve gegevens worden gestaafd, zijn dit louter blote beweringen en kan dit stuk bijgevolg niet dienen om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie beider verklaringen voor de Belgische asielinstanties te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Het CGVS verwijt Verzoeker verschillende versies bij de DvZ en het CGVS over de Facebookberichten te hebben gehad. Bij de DVZ voerde hij aan dat hij ontslag had genomen omdat hij tegen het regime was

en dat hij facebook berichten tegen de heersende regime had gepost. Bij het CGVS heeft hij verklaard dat hij berichten tegen het regime van Maduro had gepost eenmaal buiten het land (grens Colombië).

Verzoeker bevestigt dat hij berichten heeft gepost eenmaal buiten het land. Toen hij Venezuela was bleef hij rustig om niet in problemen te komen. Hij was geschokt door het regime van Maduro maar durfde zichzelf niet op sociale media uit te drukken.

De vragenlijst van de DVZ is een samenvatting van de samenvatting. Het werd hem gevraagd heel kort te houden en ter zake te komen. Verzoeker heeft het land verlaten omdat hij het regime van Maduro niet meer kon verdragen en niet meer als militair wenste te werken en verplicht te zijn aan politieke manifestaties deel te nemen. Hij heeft zijn ontslag gegeven en dan moest vluchten. Eenmaal buiten het land heeft hij zich op de sociale media uitgedrukt om tegen de dictatuur van Maduro te protesteren. Hij heeft het land verlaten uit vrees als landsverrader te worden veroordeeld en hij kan er daardoor niet meer teruggaan maar ook omdat hij sinds zijn vertrek het nieuws van zijn land volgt en zijn woede manifesteert en tegen de acties van het regime van Maduro op de sociale media protesteert.

Verzoeker legt zijn talrijke facebookberichten over die vanaf 28 november 2018 werden gepost, (stukken 3 en 4) Bij het gehoor bij het CGVS heeft hij slechts 3 overgelegd. Hij dacht niet dat hij alles moest afdrukken en overleggen.

Er zijn 42 kritische facebookberichten van 01.12.2018 (na zijn vertrek uit het land) tot het gehoor dd. 29.04.2019 en 37 na het gehoor tot heden, (stukken 3 en 4)

2. Het CGVS verwijt Verzoeker bij het gehoor te hebben verklaard dat zijn moeder thuis aanwezig was toen de kapitein G. (...) zich bij hem heeft gemeld en dan te hebben gezegd dat hij ook aanwezig was en de kapitein had ontvangen.

Hij heeft verbeterd zodra de verwarring werd opgemerkt.

Hij heeft verklaard dat hij in de woning van zijn moeder woonde, met zijn moeder en zijn echtgenote. Hij heeft verklaard dat zij ziek was en dat zij sliep.

Hij heeft verklaard dat hij toen wegging.

Op de vraag of hij aanwezig was of niet heeft hij bevestigd dat hij wel aanwezig was, dat hij de kapitein heeft ontvangen en dat hij bij zijn meter ging in het licht van zijn problemen en van dit bezoek.

Toen de kapitein kwam was hij alleen met zijn moeder maar zij lag in bed en had de deur voor de kapitein niet kunnen openen. Het is hij die met de kapitein heeft besproken. Hij heeft verschillende verontschuldigungen ingeroepen. Eindelijk ging Verzoeker bij zijn meter zijn toevlucht nemen.

In dit verband is het gehoor duidelijk. (gehoor CGVS pagina 15). Hij heeft zijn punt meteen verduidelijkt. Er is geen tegenstrijdigheid.

3. Het CGVS verwijt ook Verzoeker in de vragenlijst van de DVZ over het bezoek van de kapitein niet te hebben gesproken. Zoals hierboven gesteld werd het hem gevraagd kort te houden. Hij heeft dus over dit bezoek niet gesproken dat van een geheel deel uitmaakt. Het werd hem gevraagd ter zake te komen en het werd hem bevestigd dat hij genoeg tijd zou hebben om uit te leggen wanneer hij bij het CGVS zou worden gehoord.

4. Het CGVS komt ook terug op het feit dat hij als reservist werd opgeroepen direct na zijn ontslag. Verzoeker legt artikelen van het decreet nr. 1439 over de status van reservist over.

(stuk 5)

Op basis van die wetgeving werd hij door de autoriteiten als actieve reservist beschouwd.

5. Het CGVS vindt het merkwaardig dat Verzoeker geen probleem heeft gehad om het land te verlaten. Verzoeker bevestigt dat het aantal Venezolaanse emigranten zo groot was toen hij de grens tussen Venezuela en Colombia overstak dat er geen grondige controle was. In principe zou er een controle « SAIME » (Venezolaanse Identificatie, Migratie en immigratie administratieve dienst) moeten zijn maar dit is niet gebeurd. Zijn echtgenote vertrok 6 maanden later met een status van gescheiden vrouw. Officieel had zij afstand van haar echtgenoot genomen.

6. Het CGVS onderstreept dat Verzoeker slechts 3 facebook berichten heeft overgelegd om zijn activisme te rechtvaardigen en dat het CGVS bovendien op het publieke gedeelte van zijn facebook profiel niets heeft kunnen vinden.

Zoals hierboven gesteld heeft Verzoeker 3 posts ten titel van voorbeelden overgelegd. Hij legt het volledig dossier van al zijn posten sedert 28 november 2018 over. (stukken 3 en 4)

Met zijn facebookberichten uit Verzoeker scherpe kritiek op Maduro en zijn acties. Er zijn karikaturen, video's, klachten over corruptie, foltering, getuigenissen enz. Hij waarschuwt de publieke opinie. Hij documenteert zijn werk.

Wat betreft de subsidiaire bescherming is de redenering van verwerende partij verkeerd. Er is wel in Venezuela een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet. De situatie is gespannen en gevaarlijk. Dat blijkt uit de persberichten. In één seconde kan alles veranderen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- 42 prints van Facebookberichten die door verzoeker werden gepost vanaf zijn vertrek uit Venezuela tot zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 29 april 2019 (stuk 3);
- 37 prints van Facebookberichten die door verzoeker werden gepost vanaf 30 april 2019 (stuk 4);
- een kopie van de artikelen 133 tot en met 142 van het Venezolaanse Decreet nr. 1439 over de status van reservisten (stuk 5).

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij als bijlage schermafdrucken van het openbaar gedeelte van verzoekers Facebookprofiel, geraadpleegd op 24 januari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geven verzoekende partijen niet de minste toelichting over de wijze waarop zij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden achten.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen zijn.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet omdat hij door het Venezolaanse regime als landsverrader zou worden beschouwd aangezien hij zijn plichten als actieve militaire reservist niet meer zou zijn nagekomen en hij zich op sociale media kritisch zou hebben uitgelaten over het Venezolaanse regime, nu (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn problemen met de Venezolaanse autoriteiten, (ii) hij vreemde en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn werk als militair reservist, er verschillende bedenkingen kunnen worden

gemaakt bij de door hem neergelegde kopieën uit het schrift van militaire vergaderingen, die de authenticiteit ervan ondermijnen, en nergens uit de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij als reservist werd opgeroepen om *colectivos* te trainen, (iii) het vreemd en ongeloofwaardig is dat het Venezolaanse leger hem via *WhatsApp* van insubordinatie beschuldigde, (iv) het evenmin geloofwaardig is dat als hij door de Venezolaanse autoriteiten daadwerkelijk zou worden beschuldigd van verraad en insubordinatie, zij hem na het bezoek van de kapitein nooit meer zijn komen zoeken, (v) hij Venezuela op 27 november 2018 legaal en zonder problemen heeft kunnen verlaten, (vi) zijn echtgenote, die na zijn vertrek nog tot maart 2019 actief bleef als militair, geen enkele hinder ondervond door het feit dat hij door de Venezolaanse autoriteiten als landsverrader werd gezocht, (vii) zijn echtgenote Venezuela op 5 juni 2019 eveneens legaal en probleemloos heeft kunnen verlaten hoewel zij stelt dat er op dat moment al een speciale toestemming nodig was voor ex-militairen om het land te verlaten, (viii) noch hij, noch zijn echtgenote op heden als deserteurs worden beschouwd door het Venezolaanse leger daar zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij na hun ontslag uit het leger zijn opgeroepen tot de actieve reserve, (ix) uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat militairen uit de actieve reserve de afgelopen jaren zijn opgeroepen en dat het actieve opsporingsbeleid van de Venezolaanse autoriteiten is gericht tegen prominente militairen of militairen die de autoriteiten schade kunnen toebrengen, (x) hij slechts drie Facebookberichten heeft neergelegd om zijn *online* activisme tegen het Venezolaanse regime te bewijzen en zijn echtgenote bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn *online* activisme, (xi) door het CGVS geen enkele publicatie kon worden aangetroffen op het openbare gedeelte van zijn Facebookprofiel en (xii) evenmin uit zijn verklaringen en die van zijn echtgenote blijkt dat hij zich door zijn *online* activisme op negatieve wijze in de kijker van de Venezolaanse autoriteiten heeft gewerkt, omdat (B) uit de informatie waarover het CGVS beschikt niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de behandeling die een afgewezen verzoeker bij terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen afhangt van zijn individuele omstandigheden en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Venezolaanse autoriteiten hem zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, omdat (C) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, zodat niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) de door hem en zijn echtgenote neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan deze vaststellingen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, ter zake worden uiteengezet en in het kader van zijn verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) uit de informatie waarover het CGVS beschikt niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de behandeling die een afgewezen verzoeker bij terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen afhangt van zijn individuele omstandigheden en zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Venezolaanse autoriteiten haar zullen viseren bij een terugkeer naar haar land van herkomst, omdat (C) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, zodat niet kan worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (E)

de door haar en haar echtgenoot neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan deze vaststellingen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omdat zij er door de autoriteiten als landverraders worden beschouwd nadat zij ontslag namen uit hun functies in het leger en weigerden om als leden van de actieve reserve nog deel te nemen aan activiteiten voor het regime. Zij zouden in de laatste jaren voor hun vertrek de politieke druk op het leger hebben voelen verhogen en verzoeker zou, toen hij als militair werd gedwongen om deel te nemen aan politieke manifestaties, in januari 2018 zijn ontslag bij het leger hebben ingediend. Hoewel dit ontslag in augustus 2018 officieel werd goedgekeurd, zou hij meteen als actieve reservist zijn opgeroepen om wapentraining te geven aan paramilitaire burgermilities, *colectivos* genaamd. Omdat hij dat niet langer wou doen, zou hij de oproepen die zijn oversten hem via *WhatsApp* verstuurd hebben genegeerd en uitvluchten verzonnen hebben telkens ze een opdracht voor hem hadden. Vervolgens zou hij *WhatsApp*-berichten ontvangen hebben waarin hij van verraad beschuldigd werd, alsook oproepen van de officier van personeelszaken, die hij zou hebben genegeerd. Op 31 augustus 2018 zou het hoofd van de dienst personeelszaken, kapitein G., naar verzoekers huis zijn gekomen om hem te wijzen op zijn plichten en te waarschuwen dat hij in de problemen zou komen als hij niet op de oproepen van het leger zou ingaan. Verzoeker zou toen beloofd hebben te gehoorzamen maar in werkelijkheid besloten hebben het land te verlaten, wat hij uiteindelijk op 28 november 2018 ook zou hebben gedaan. Verzoekster zou in juli 2018 verzocht hebben om haar ontslag uit het leger. Dit zou haar toen geweigerd zijn. Nadat zij in januari 2019 een tweede maal om ontslag zou hebben verzocht, zou dit haar in maart 2019 zijn toegestaan. Zij zou op 5 juli 2019 legaal vanuit Venezuela via Spanje naar België zijn gereisd.

Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen te vrezen dat zij als landverraders zullen worden opgepakt en vastgehouden omdat zij verzaakt hebben aan hun plichten als actieve reservisten en het land hebben verlaten. Bovendien zou verzoeker een aantal berichten op *Facebook* hebben gepost waarin kritiek wordt geuit op de Venezolaanse president en zijn regime. Verzoeker stelt te vrezen dat men hem in geval van terugkeer naar Venezuela ook hiervoor zal straffen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève wegens het *online* activisme van verzoeker of wegens het feit dat zij Venezuela als leden van de actieve militaire reserve hebben verlaten aannemelijk te maken.

De Raad wijst erop dat hoger, onder punt 2.3.2., is gebleken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op omstandige en duidelijke wijze de motieven heeft uiteengezet waarop hij zich steunt om te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden vrees. Verzoekende partijen ondernemen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkrachten en de door hen voorgehouden vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden waar zij de in de bestreden beslissingen vastgestelde discrepanties tussen de verklaringen die verzoeker achtereenvolgens aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS trachten te verklaren door aan te voeren dat hem bij de DVZ gevraagd werd het heel kort te houden en ter zake te komen en dat hem bevestigd werd dat hij genoeg tijd zou hebben om zijn relaas uiteen te zetten tijdens zijn gehoor op het CGVS. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van het onthaalland inroept mag overeenkomstig de op hem rustende medewerkingsplicht worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst, en dit reeds van bij het eerste onderhoud in het kader van zijn verzoek. Verzoeker werd er bij de DVZ bovendien uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, vragenlijst verzoeker, voorafgaand advies). Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd waarbinnen hij zijn vluchtmotieven diende uiteen te zetten, werd hem duidelijk de gelegenheid geboden de kern van zijn relaas weer te geven en werd hem aan het einde van het interview nog gevraagd of hij nog iets had toe te voegen (*ibid.*, vragen 3.4, 3.5 en 3.8). Van verzoeker mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij bij de DVZ melding maakte van het bezoek van kapitein G. aan zijn huis op 31 augustus 2018, temeer nu dit blijkt de verklaringen die hij op het CGVS aflegde voor hem de concrete aanleiding zou zijn geweest om Venezuela te verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15). De vaststelling dat verzoeker bij de DVZ een dermate belangrijk kernelement van zijn relaas volledig onvermeld laat, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze. Wat betreft het moment waarop verzoeker *online* actief werd tegen het Venezolaanse regime, kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij zich pas na zijn vertrek uit Venezuela vrijelijk kon uitdrukken en Facebookberichten publiceerde die kritisch waren ten aanzien van het Venezolaanse regime (*ibid.*, p. 14), daar waar hij eerder bij de DVZ had verklaard dat hij tegen de regering is, dat hij veel op Facebook heeft gepubliceerd en dat hij daarom zijn ontslag heeft gevraagd bij het leger (adm. doss., stuk 7, vragenlijst verzoeker, vraag 3.5). De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Spaans voorgelezen (*ibid.*, p. 2). Verzoeker had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Hij heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook gaf verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aan geen opmerkingen te hebben over zijn interview bij de DVZ en daar alle redenen die aanleiding hadden gegeven tot zijn vertrek kort te hebben kunnen vertellen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2). Door in voorliggend verzoekschrift louter te volharden in de versie van de feiten zoals die door verzoeker op het CGVS werd uiteengezet, doen verzoekende partijen aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen geen afbreuk.

Waar verzoekende partijen betwisten dat er sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over het feit of hij al dan niet thuis aanwezig was tijdens het beweerde bezoek van kapitein G. op 31 augustus 2018 en stellen dat hij zich heeft verbeterd zodra de verwarring werd opgemerkt, kan de Raad op basis van de notities van zijn persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker eerst had verklaard dat zijn moeder toen thuis was en dat hij was vertrokken. Deze initiële verklaringen zijn niet vatbaar voor interpretatie en de Raad stelt vast dat verzoeker ze wijzigde toen hem gevraagd werd hoe hij kon weten dat er iemand is langs geweest om naar hem te vragen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15). Verzoekende partijen herhalen in het verzoekschrift dat verzoeker wél aanwezig was tijdens het bezoek van kapitein G. aan zijn huis en herhalen de gewijzigde versie van zijn verklaringen, doch het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd waar zij het feit dat zij Venezuela legaal en probleemloos konden verlaten trachten te verklaren door aan te halen dat het aantal Venezolaanse emigranten zo groot was toen verzoeker de grens tussen Venezuela en Colombia overstak dat er geen grondige controle was en dat verzoekster zes maanden later vertrok "*met een status van gescheiden vrouw*" daar zij officieel afstand had genomen van verzoeker. Uit zijn verklaringen en het door hem voorgelegde paspoort blijkt dat het paspoort van verzoeker werd afgestempeld door de Venezolaanse grenspolitie, hoewel hij op dat moment al in het vizier van de autoriteiten zou zijn gekomen omwille van

zijn ongehoorzaamheid (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10, en stuk 5, map met 'Documenten', nr. 18). Wat betreft de burgerlijke status van verzoekster op het moment van haar vertrek, blijkt uit hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten dat verzoekende partijen een document lieten opstellen waarin zij verklaarden niet meer samen te leven, een zogenaamde scheiding van tafel en bed, en dat zij deden alsof ze gescheiden waren (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten', nr. 8, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8 en 14). Dit is echter geenszins hetzelfde als een formele scheiding. Aldus blijven verzoekende partijen in gebreke een aannemelijke uitleg te bieden voor het feit dat zij hun land van herkomst legaal en probleemloos konden verlaten, niettegenstaande zij op dat ogenblik naar eigen zeggen in de negatieve aandacht van de autoriteiten zouden hebben gestaan.

Wat betreft de Facebookberichten die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3 en 4) en waarin verzoeker scherpe kritiek zou hebben geuit op president Maduro en zijn acties, dient te worden vastgesteld dat de geschreven inhoud daarvan niet wordt vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), waardoor deze berichten dan ook niet in overweging worden genomen. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat verzoekende partijen slechts fotokopieën neerleggen en dat aan gemakkelijk door knippen plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met het bijbrengen van deze kritische Facebookberichten weerleggen verzoekende partijen bovendien geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende verzoekers *online* activisme, zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen. Verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen, onder verwijzing naar de daaraan gevoegde bijlage, voorts terecht op dat geen van de bijgebrachte berichten, waarvan het laatste dateert van 9 juli 2021, te zien is op het openbare gedeelte van verzoekers Facebookprofiel, dat nog op 24 januari 2022 werd geconsulteerd, zodat het bereik en de impact van deze berichten in ernstige mate moeten worden gerelativeerd. Waar verzoeker bij zijn berichten van 15 november 2019 en 10 januari 2020 toelicht dat een zekere J. C. C. U., volgens hem een sergeant van zijn eenheid, hem erop wijst dat hij slecht spreekt over het Venezolaanse regime, is de Raad in navolging van verwerende partij in haar nota met opmerkingen van oordeel dat dergelijke gesprekken gemakkelijk in scène kunnen worden gezet en dat niet met objectieve en overtuigende elementen wordt aangetoond wat de functie of hoedanigheid van deze J. C. C. U. is. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker nergens in deze *online* gesprekken, die dateren van meer dan twee jaar geleden, wordt bedreigd door vernoemde persoon. Er dient in dit verband andermaal te worden gewezen op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat uit de verklaringen van verzoekende partijen niet blijkt dat verzoeker zich door zijn *online* activisme op negatieve wijze in de kijker van de Venezolaanse autoriteiten heeft gewerkt, zoals in de bestreden beslissingen wordt toegelicht en door verzoekende partijen niet wordt betwist, laat staan weerlegd. Verzoekende partijen tonen ook door het bijbrengen van voormelde Facebookberichten het niet tegendeel aan.

Wat betreft de bij voorliggend verzoekschrift gevoegde kopie van enkele artikelen van het Decreet nr. 1439, waarmee verzoekende partijen wensen aan te tonen dat zij op basis van deze wetgeving door de Venezolaanse autoriteiten als actieve reservisten worden beschouwd (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5), dient te worden opgemerkt dat ook dit stuk niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV, waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Verder dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat verzoekende partijen ex-militairen zijn wiens verzoek tot ontslag door de Venezolaanse autoriteiten werd goedgekeurd, waarna zij automatisch tot de actieve reserve zijn toegetreden. Op basis van het geheel van de motieven die in de bestreden beslissingen worden uiteengezet en door verzoekende partijen niet (op dienstige wijze) worden betwist kan evenwel niet worden aangenomen dat verzoeker of verzoekster na hun ontslag uit het leger al zijn opgeroepen bij de actieve reserve en dat zij aldus door het Venezolaanse leger op heden als deserteurs zouden worden beschouwd omdat zij Venezuela verlaten hebben. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt gesteld:

“Waar uw echtgenote verklaart dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela sowieso alsnog als reservist zullen worden opgeroepen om het regime te steunen en deel te nemen aan de conferenties en betogingen en dat jullie door de militaire rechtbank tot dertig jaar gevangenisstraf zullen worden veroordeeld als jullie dat niet doen, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat, hoewel dit zowel in 2014 als in 2020 als een mogelijkheid werd voorzien in de wet inzake de organisatie van de nationale strijdkrachten, er geen aanwijzingen zijn dat militairen uit de actieve reserve de afgelopen jaren zijn opgeroepen. Daarenboven blijkt uit deze informatie dat de Venezolaanse autoriteiten de wil noch de

middelen hebben om het sterk gestegen aantal deserteurs op te sporen en te bestraffen. Het actieve opsporingsbeleid is gericht tegen prominente militairen of militairen die de autoriteiten schade kunnen toebrengen. Militairen uit lagere rangen en die geen bedreiging vormen, hebben minder te vrezen. Aangezien uw echtgenote een verpleegster was in een militair ziekenhuis en u als eerste luitenant een veeleer administratieve functie vervulde (CGVS, p. 5 en 6 en CGVS echtgenote, p. 4-6), kan bezwaarlijk gesteld worden dat jullie op basis van jullie rang actief zouden worden opgespoord. Bovendien blijkt dat het Venezolaanse regime jullie niet beschouwde als militairen die de autoriteiten schade kunnen toebrengen, aangezien jullie beiden ontslag hebben kunnen nemen- hoewel dit volgens de beschikbare informatie meestal wordt geweigerd, al zeker aan militairen die volgens het regime de principes van de Bolivariaanse republiek niet delen- en jullie probleemloos op legale wijze het land hebben kunnen verlaten. Er is dan ook geen enkele indicatie dat jullie in het onwaarschijnlijke scenario dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela als leden van de actieve militaire reserve zouden worden opgeroepen, door de Venezolaanse autoriteiten als deserteurs zouden worden vervolgd als jullie niet zouden ingaan op deze oproepen.”

Met het bijbrengen van enkele artikelen van het Decreet nr. 1439 over de status van reservisten doen verzoekende partijen geen afbreuk aan deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande weerleggen verzoekende partijen de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en bovendien betrekking hebben op de kern van hun relaas, niet. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij de Venezolaanse autoriteiten in een negatief daglicht zijn komen te staan wegens hun beweerde weigering om te voldoen aan hun verplichtingen als actieve reservisten of wegens verzoekers vermeend *online* activisme tegen de Venezolaanse regering, noch dat zij terugkeer naar hun land van herkomst om die redenen, dan wel omwille van hun verblijf in het buitenland, door de Venezolaanse autoriteiten zullen worden geviséerd.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de verzoekschriften, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt immers eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden overwogen dat verzoekende partijen hun socio-economische situatie zelf niet aanhalen als reden waarom zij uit Venezuela zijn gevlucht of waarom zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren en dat verzoekster bovendien verklaart dat zij, hoewel het financieel niet altijd evident was, nooit problemen hadden om hun rekeningen te betalen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13 en 15, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7, 12 en 15). Verzoekende partijen weerleggen deze pertinente motieven niet en doen er bijgevolg geen afbreuk aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekende partijen zijn evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Aragua, waar verzoekende partijen samen woonden gedurende de laatste jaren voor hun vertrek, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

Door in voorliggend verzoekschrift zonder meer voor te houden dat er in Venezuela wel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en te verwijzen naar niet nader genoemde noch gevoegde persberichten, brengen verzoekende partijen geen informatie aan die afbreuk vermag te doen aan de voorgaande analyse.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in uiterst subsidiaire orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN